

גליזן היכל מזהר"א"ש

מתורתו של רבינו הקדוש מזהר"ן מברסלב זי"ע ותלמידיו הקדושים

גליון ע' • פרשת צו תשפ"ג

מסודו של
מנן מזהר"א זי"ע
בנשיאות מו"ר
הרה"צ ר' יצחק שמואל אהרן
לעזר שליטי"א

בשיחות מו"ר הרה"צ שליטי"א

סימן שהמפה צריכה להיות אדמה

הי"לד: "מה עשית? איך לא שמרת?!" ועל אשתו: "למה לא שמרת על הי"לדים?!"

זו ההקדמה הראשונה שצריכים, שבלי לפסח יהיה לנו אריכות אפים, אם קרה כך, סימן שעמדה המפה צריכה להיות אדמה, זו האמונה שלנו, וזה מה שחשוב בשמים. העקר הוא שהאדם בעצמו לא יהיה אדם... שלא יאבד עשתונותו ויכנס באיזה פעם חס ושלום, עכשו מגיע "גלוי שכינה", והגמרא אומרת ששכינה לא שורה אלא מתוך שמחה, שלום ואהבה. ולכן זו ההקדמה מאד מאד חשובה שהאדם מכרח להכין עצמו, שיש לו אריכות אפים!

לזה נתן להגיע על ידי אמונה, רבנו אומר שהיסוד של אריכות אפים - סבלנות, זה אמונה, כשיש לאדם אמונה, שהוא יודע שכל פרט ופרט של החיים משגב בהשגחה עליונה מהקדוש ברוך הוא, לא אנוהו הפנהיגים, אנוהו לא מכינים שום דבר, הכל מתנהל רק מלמעלה, זה נקרא אמונה, וכך אפשר לזכות לאריכות אפים - סבלנות, "אמנם רציתי דרך אחרת, הבנתי, חשבתי וחקרתי שכן יהיה יותר טוב, אבל יש לי אמונה, ואני יודע שהקדוש ברוך הוא יודע הכי טוב בשבילי ובשביל כלם!"

חסר ניס

ענין זה אנו מוצאים בפרשת השבוע, שמתחילה עם הפסוק: "צו את אהרן ואת

אפלו אדם רחוק מרגיש

רואים אצל עם ישראל קדושים, שאפלו אנשים רחוקים, שכל השנה לא כל כך מקשרים וקרובים, אבל בפסח יודעים שבאים כל המשפחה ויושבים ביחד, מצות, ארבע כוסות וכו', כל אחד כפי ענינו. משום שבלי לפסח נשפע באמת משמים אור מיוחד על נשמות ישראל, אורות עליונים שלא מתגלים כל השנה, ממש גלוי שכינה, כמו שאומרים בהגדה 'ובמרא גדול - זה גלוי שכינה', עד שאפלו אדם הכי רחוק מרגיש משהו מיוחד שהוא צריך להיות שם.

איך מתכוננים לכאלו אורות גדולים?

העקר שהאדם בעצמו לא יהיה אדם

ראשית עלינו לדעת כמה עלינו להזהר לא להכשל במדת הפעם, כמה עלינו לדקדק שבבית יהיה אויר של שלום, רגע ושמחה, ללא שום פעם וקפידות. לפעמים דיקא בקוה ומו יש את הנסיון הזה, שהנה מגיע ליל הסדר, וצריכים להכין את הכל, שיהיה הכל מסדר וטוב, שיהיה כמו מלך, שבאמת כך הוא, פי אצל ה'סדר' אדם הוא מלך, מכינים לו את הכל, ויש לו מטה להסב וכו', אבל דיקא אז יש הנסיון הזה, שפה הי"לד נדבד את הכוס והניו נשפך על המפה, ועוד לפני שהספיקו להתחיל "קדש"... אדם שאין לו את ההקדמה הזו, הוא מייד מתפרץ על

צעק לבם אל ה'

בשבת הגדול, שמקומים "הפיכת השלחן", ואוכלים במקום אחר מן הרגיל, ונשמרים מאוד שלא יתפזר חמץ בכל הבית, באותה העת צריכים לשמור מאוד שלא יבוא לידי פעם וקפידות בבית, חס ושלום, שלא יקעס על האשה והי"לדים אם אין כל דבר מסדר על מקומו, כי פעם מזלזל שפע הפמון והפננסה, ועקר העשירות תלויה בשמירה מפעם (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן סח). ועל כן אם רוצים לזכות לתקון השלחן, ולקבל שפע קדש לקראת חג הפסח, עליו לשמור מאוד מכל מיני פעם וקפידות, ולהנהיג את הבית דיקא בשבת זאת בשמחה ובנחת יתרה, ואז לא יחסר לו שום דבר כלל.

(שיחות מזהר"א ש - שבת הגדול)

אוחזים אלוקות

פעם תפס רבנו ז"ל את המצה בפסח, ואמר:

כשאוחזים מצה ביד אוחזים אלוקות ביד, - "אז מ'האלט מצה אין דער האנד, האלט מען גאט אין דער האנד"

מכתב לשכת

ממכתבי מז"ר הרה"צ שליט"א
מהשנים הקודמות

הגדלות שלנו שהקדוש ברוך הוא שומע תפלתנו

"והוא שבת הגדול, על שם הנסים הגדולים שנעשו לעם ישראל לפני שיצאו ממצרים, שלקחו את השה שהיתה העבודה זרה של מצרים, וקשרו אותו לכרעי המטה, ואמרו אל המצרים, שבועד כמה ימים עתידים לשחט אותו לקרבן פסח לה', וזה הקהה שניהם של מצרים והצר להם מאד, ואף על פי כן לא יכלו לעשות שום דבר, ולא עוד, אלא שקמו הבכורים של מצרים על הוריהם, ואמרו להם, אם אתם לא מוציאים ישראל ממצרים, אנחנו הורגים אתכם, וכן היה, וכמו שכתוב (תהלים קלו י) למכה מצרים בבכוריהם, שהבכורים בעצמם הם שהכו את אבותם במצרים, ועל שם נסים גדולים אלו, נקרא השבת שבת הגדול, ומסביר מוהרנ"ת ז"ל (הלכות נטילת ידים שחרית הלכה ב) שבתת "הגדול" מורה על גדל כוחם של ישראל בתפלה שנקראת "גדול", וכמו שכתוב (דברים ד ז) כי מי גוי גדול אשר לו אלקים קרבים אליו פה' אלקינו בכל קראנו אליו, שהגדלות שלנו היא שהקדוש ברוך הוא שומע קול תפלתנו, ובכח זה דיקא יצאו ממצרים וזכו לראות כל הנסים הגדולים האלו, כי מי שמרגיל את עצמו להתפלל אליו יתברך על כל פרט ופרט של החיים, זוכה לראות נסים גדולים בכל פסיעה ופסיעה.

ועל כן מסגל מאד משבת זו, לעשות התחלה חדשה בעבודת התפלה, ולהתחיל לפרש שיחתו לפניו יתברך על כל פרט ופרט של החיים, ולא לקמוץ תפלות כלל, רק לשפכם בשפע גדול, ובזכות זה נזכה לראות נסים גדולים שיעשה עמנו השם יתברך, ונגיל ונשמח בישועתו יתברך מעתה ועד עולם.

...

המאחל לכם שבת שלום ומברך וחסד כשר ושמח!

(מזרח מכתב ערב שבת הגדול שנת תשע"ט)

ישראל משה רבינו זצ"ל

בניו זאת תורת העלה", וידועים דברי רש"י - "אין צו אלא לשון זרוז, מיד ולדורות" - כאן השם יתברך נותן צויו זרוז מיוחד, ומדוע באמת צריכים זרוז מיוחד בפרשת עולה? אומר רש"י - "אמר רבי שמעון, ביותר צריך הפתוב לזרוז במקום שיש בו חסרון פיס".

בפשטות הפונה היא, שהרי מדבר כאן בענין קרבן עולה, שהוא קרבן שבגשמיות אף אחד לא נהנה מזה, כי מקריבים את כל הקרבן על המזבח, אף אחד לא מקבל חלק - לא הפנהגים ולא הבעלים, אם כן נמצא שיש בזה "חסרון פיס", כי בגשמיות אין לאף אחד רוח בזה, אז לכו צריך כאן ענין מיוחד של 'צו' - זרוז.

מוהרא"ש היה רגיל תמיד להזכיר בענין הזה, שפה יש צויו זרוז לבן אדם שיראה להזדרז מאד לשמר שלא להגיע לידי פעס. ש"חסרון פיס" זה מרמז על האף, שאין לו שום פיס, שהרי לכל שבועת הנרות שיש במח האדם - יש פיס, כי הנה לפה יש שפתים, ויכולים לסגור את הפה, וכן האזנים - הגמרא אומרת (כתבות ה, א) שיכולים לסגור אותם עם האליה ועם האצבעות, וכן לעינים - יש את העפעפים, נמצא שיש להם פיסים, ויותר קל לאדם לשמר על העינים שלו, על האזנים שלו, על הפה שלו, שבאמת זו עבודה קדושה מאד, ובכלל לא דבר

קל, אבל יש בשביל זה פיס שעל ידו יכולים לסגור מיד ולשמו, אבל באף חסר פיס, זה לא יכולים לסגור, צריך לנשם דרכו.

'אף' מסמל את מדת הסבלנות, וכמו שמזכר בכל מקום הלשון "אריכות אפים" - שיהא לאדם סבלנות בחיים שלו, לא תמיד קל לאדם מה שעובר עליו בחייו, יש בחיים כל מיני מצבים לא נעימים, ולפעמים חלילה משברים ודברים קשים, והוא לא מבין, ויש לו שאלות "למה ומדוע"...

אבל אם הוא מתחזק באמונה, יודע שכל פרט ופרט של החיים משגח בהשגחה עליונה וכל מה שקורה בדיק ככה היה צריך לקרות הרי יש לו כבר פיס לאף, זה הפיס הרוחני שיש לאף. ואדם צריך זרוז מיוחד לזה משום שזה מהמדות הכי קשות שיש, שששמתעוררים בו אלו עצבים, לחץ ומתח, אזי בקלות מאד הוא יכול לאבד שליטה חס ושלום.

השם יזכנו להתחזק ביותר באמונה הקדושה ועל ידי זה לא להפשל במדת הפעס המגנה, בכל השנה, ובפרט בליל הסדר הקדוש, שאז יורד אור גדול של אמונה וממילא גם מתגבר הנסיון של הפעס, ואז ביותר צריך 'צו' זרוז, כי ביותר צריך להזהר במקום שיש חסרון פיס'.

מזרח שיעור ביום רביעי פרשת צו תשפ"א

שז"ת ברסלב . מאת מוהרא"ש ז"ע

"אליהו הנביא נכנס דרך המוח ולא דרך הדלת"

הנה אנחנו מכינים את עצמנו לקראת חג הפסח - חג החרות, ואנו מנקים את החמץ מתוך הבית כדי לזכות למצה. ואמר מוהרנ"ת ז"ל חמץ זה חמוץ המוח, שאדם צריך לנקות את המוח של עצמו שלא יהיה שום קשיות וספיקות עליו יתברך, ולזכות לידי מצה שהיא האמונה, מיכלא דמהימנותא, כי הרי למה אנחנו אוכלים מצה, מפני שהקדוש ברוך הוא צוה, נמצא שעצם אכילת מצה היא האמונה בעצמה.

ולכן נקראת המצה גם כן מיכלא דאסותא - מאכל של רפואה, כי רבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ה') שהעקר הוא אמונה

הִיא פוֹתַח עַל שְׁלַחַנוֹ אֶת ה'שְׁלַחַן עֶרְוֹד', וּבְכָל רֵגַע פָּנּוּי הִיא רֵץ וְחוֹטֵף כַּמָּה שׁוֹרוֹת

כָּל יוֹם הוּא מִתְנַה

יש משג השגור בפי העולם, בפרט אצל בני הישיבות, ונקרא 'בין הזמנים', שהם כמה זמנים בשנה שבטלים מכל השעורים והסדרים המחייבים של כל השנה, ומבלים את הזמן בתענוגים ובדברים חסרי חשיבות.

ובאמת, זה הכל הבלים ודמיון גדול, כי אדם שהוא עובד ה', יודע שכל יום הוא מתנה שהאדם מקבל מהקדוש ברוך הוא, וצריך לנצל זאת עם טוב אמתי ונצחי, ואין שום הבדל בין חרף לקיץ, ובין ימים רגילים לבין יומי דפגרא, שבתות וימים טובים, צריכים למלאות את כלם בהרבה נקודות טובות.

ואדרבה, בחורי חמד מאנשי שלומנו שהיו מקרבים באמת לרבנו ז"ל, היו מנצלים את הימים האלו במיוחד ומיעדים אותם כזמן מיוחד לעבודת השם יתברך ביתר שאת, כי אז אין את על הישיבה וכו' והיו יכולים להרבות בשעורים קבועים כסדרן פדעת רבנו ז"ל ולהרבות בהתבודדות ושיחה בינו לבין קונו ללא שום הפגרות.

מִי שְׁלוּמֵד בְּזַמַּנִּים אֵלּוֹ שְׁכָרוֹ גָּדוֹל

החפץ חיים ז"ע היה קורא לזמנים אלו מת מצוה, שכמו מת מצוה, אין מי שיעסק בקבורתו, ומי שזוכה בו שכרו גדול, פידוע שמצות קבורת מת מצוה דוחה הרבה מצוות שבתורה, כמו כן בלמוד תורה הקדושה - מי שלומד בזמנים שהרבה מתבטלים בהם, שכרו גדול בשמים מאד.

ודיקא בימים אלו, שדרה העולם להתרשל מלמוד התורה ומעבודת השם יתברך, אז השכינה הקדושה מחפשת קו ומקום לניח, כי אין הרבה העוסקים בתקונה, ומי שזוכה לאזר מתניו ולעסק אז בעבודת השם יתברך, זוכה להיות קרוב ביותר אל השם יתברך ולהשלים את עצמו בעבודתו יתברך.

ובכלל הימים האלו, גם כן ערבי ומוצאי שבתות וימים טובים, שהם זמנים שאנשים טרודים בהם בהכנות ובקניות וכו', וכן בשבתות וחגים וחול המועד עצמם, שרוב האנשים אינם מוצאים זמן ללמוד, אך מי שיש לו שכל וישוב הדעת ימצא גם אז זמנים פנויים לחטף כמה נקודות טובות ולא יתן להם לעבר בבטלה בלא כלום.

ומספר על מוהרנ"ט ז"ל, שבערב יום כפור וביום הפורים, (שבמים אלו אנשים בדרה כלל לא חושבים מלמוד), היה פותח על שלחנו את ה'שלחן ערוך', ובכל רגע פנוי היה רץ וחוטף כמה שורות, ובסוף היום היה רואה שהצטברו הרבה דפים.

פַּעַם אַחַת יֵשׁ בֵּין הַזַּמַּנִּים

ובאמת, רק פעם אחת בחיים יש בין הזמנים - בין מיתה לקבורה, כי לפני הקבורה, הנשמה עדין לא עולה למקומה, ואז יש לאדם ישוב הדעת וחשבון הנפש על כל מה שעשה בחייו, ועובר לפניו במחשבתו כל מה שעבר עליו מילדותו עד זקנותו, ואי אפשר לתאר ולשער כלל את הצער והחרטה שיש אז על כל

הימים שעברו בבטלה בהבל וריק, כי אז הפעם הראשונה שיש קצת ישוב הדעת להבין מה התכלית של כל העולם הזה, וכן אמר רבנו ז"ל פעם אחת (חיי מוהר"ן), סימן שנד, דפוס חדש: "כשתשכבו עם הרגלים אל הדלת, אז תראו אם הייתם מקרבים אלי, כי אם הייתם מקרבים אלי באמת, לא הייתה דרנה בעולם שלא הייתי מביא אתכם אליה". הרי רואים, שאז היא הפעם הראשונה שיש לאדם את הישוב הדעת האמתי, ומי שהיה בטלן ולא השלים את עצמו בימי חייו, יש לו אז צער ובושה גדולים, ולכן מובא שצריך למחר את הקבורה מאד, כי עד סתימת הגולל אי אפשר לנשמה לעלות למקומה, וצערה גדול מאד.

אבל מי שלא היה בטלן בימי חייו, רק שמר על זמנו, והחשיב כל יום ויום וחסר בו הרבה נקודות טובות, אז כשמגיע אותו בין הזמנים, הוא מחיה את עצמו מאד והוא מלא שמחה, כמו שכתוב (משלי לא): "עוֹ הַדֶּר לְבוֹשָׁה וְתַשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן".

ולכן בקש מוהרנ"ט ז"ל מאנשי שלומנו, שרוצה ללון עוד לילה אחד בזה העולם אחר הסתלקותו, (פידוע שמטעם זה לא קברו אותו ביום הסתלקותו בערב שבת קדש פרשת ויגש תרה, כי אכן היה סמוך לכניסת שבת, אך היו יכולים למהר ולהספיק לקברו אם היו מודרזים, ומכיון ששמעו ממנו שרוצה להשאיר וכו', הניחוהו בחדרו עד מוצאי שבת קדש ואז נערכה הלוויה). כי רצה להתישב אז בבין הזמנים הזה, שאז היה יכול להסתכל על ימי חייו בעין אמיתית, ולסדר היטב דין וחשבון על רגע ורגע משנותיו.

יחד.

והעקר תלוי כפי טהרת המוח, כי המוחין צריכים להיות נקיים לחשב רק ממנו יתברך, במקום לחשב כל היום מממון או מנאוף או מאכילה ושתיה או מקבוד וכו' וכו', המוח של

בעתים הללו מכל מיני קשיות וספקות ועקמומיות בלב עליו יתברך, וזוכה לאמונה ברורה ומזככת שאין בלעדו יתברך כלל והכל לכל אלקות גמור הוא, וזה מכניס לאדם מדה היקרה של סבלנות, ומי שזוכה למדה של סבלנות, הוא המנצח בגשמיות וברוחניות גם

ויש סובלי חלאים שסובלים, ועקר הסבל שלהם רק מחמת חסרון אמונה, כי המאמין האמתי שמאמין שהכל בהשגחה פרטית ממנו יתברך, לאדם פזה כבר לא יחסר שום דבר.

ולכן אשרי מי שזוכה לנקות את עצמו

אל תפחיד!

מניח לדרש לבעל דרשן כזה? והשיב לו, שלא ידע מה ידרש. ולמחרתו בא הבעל דרשן אל הבעל שם טוב הקדוש זי"ע ושאלו הרבי: מי אתה? והשיב: אני הוא הבעל דרשן, ומפני מה אתם בכעס וברגז עלי? והתחיל הבעל שם טוב הקדוש זי"ע לבכות בדמעות שלישי, וצעק מרב בכיתו: אתה תלשין על עם ישראל?! אתה תוכיח אותם ותפחיד אותם?! האם אתה יודע מי הם אנשי בית הכנסת, אנשים העוסקים במשא ומתן, שבורים ורצוצים, ואין להם פרנסה, ונוסעים לדרפם ליריד,

ובין כך פרסם הגבאי לאחד, שהבעל שם טוב הקדוש זי"ע כאן, ואינו מרצה כלל מהבעל דרשן

ליומא דשוקא, וזה מתאנח שהוא כל כך רחוק מהשם יתברך, וזה מתאנח שעדין לא התפלל ולא הניח תפלין היום, וזה מתאנח שעדין לא התפלל מנחה, וכבר עבר זמן השקיעה, וכן כל אחד ואחד מתאנח כל מצבו הרוחני, האם אתה יודע מה נעשה למעלה מכל האנחות שלהם, שהם מתאנחים על חסרון הרוחניות שלהם?! הלא מלאכים ושופרים ואפנים מודעזעים מהם, ואיך מלאך לבד לבישם ולהוכיחם בפחדים? ורעש עליו הבעל שם טוב הקדוש זי"ע.

והתחיל לנסע על פני המדינה ולדרש דרשות של התחזקות ושמחה, לקרב לבם של ישראל לאביהם שבשמים.

אשר נחל חלק לך מכתב ה' אלפים תקלו

מספרים על הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, שהתאכסן פעם באיזו עיירה, ובעל הבית היכן שהתאכסן היה אז פרנס החדש (ראש הקהלה), ודרכו של הבעל שם טוב הקדוש היתה, שתמיד התפלל עם המניין שלו, ועל כן גם שם בעירה לא שנה את מנהגו, והתפלל בבית בעל הבית, ולא נכנס לבית הכנסת, ובעל הבית שהיה ראש הקהלה, הצרף לילך לבית הכנסת להתפלל כנהוג.

והיה שם בעל דרשן אחד, ואמר שם דרשה בשבת קודש אחר הצהריים, והבעל שם טוב

הקדוש זי"ע חפה לבעל הבית לסעודה שלישית, ובין כך בא הגבאי של בית הכנסת, וספר לבעל שם טוב הקדוש, שהבעל דרשן מוכיח ומביש את כל ישראל, ומלשין עליהם לשמים, ומפחיד אותם בענשים קשים, רחמנא לצלן, והקפיד מאוד מאוד הבעל שם טוב הקדוש זי"ע וצוה את הגבאי, שיקרא אליו את ראש הקהלה שהוא מחכה עליו, ובין כך פרסם הגבאי לאחד, שהבעל שם טוב הקדוש זי"ע כאן, ואינו מרצה כלל מהבעל דרשן, והתחילו להשתמש אחד אחד מבית הכנסת, עד שנשאר שם לבד.

וכשבא פרנס החדש, הוכיח אותו הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, מדוע

בר ישראל צריך להיות נקי לגמרי ולחשב רק ממנו יתברך, ואז הוא בן חרין אמתי, והקדוש ברוב הוא משפיע עליו אחר כך כל מה שהוא צריך בין בגשמיות בין ברוחניות.

וידוע הספור, שפעם בליל הסדר כשהגיע הרב הקדוש מבארדיטשוב זי"ע אל פסקת "שפך חמתך אל הגוים", שאז פותחים את הדלת לכניסת אליהו, שלח את תלמיד אחד שיפתח את הדלת, ושמוח מאוד התלמיד שהנה עכשו זיכה לראות את אליהו הנביא, והצדיק הקדוש תפס את מחשבתו, ענה ואמר לו: "אליהו הנביא נכנס דרך המוח ולא דרך הדלת", כאומר שהעקר הוא לנקות את המוחין ורק לחשב ממנו יתברך, ואז יכול לזכות לכל טוב אמתי ונצחי.

ולכן אל תהיה בטלן, ודיקא בימים האלו שכלם טרודים להכנת חג הפסח וכו', ונכנסים בלחץ גדול מאד וכו', וכלם עצבנים וכו', ראה לתפס את עצמו ולא להפנס בשום לחץ ומפל שכן שלא תלחץ את אשתך וכו', וכו', אדרבה תראה לעזר בבית שזו מצוה גדולה מאד מאד, ועקר העזר שכל אחד צריך - לשמור על הילדים שלו לדעת עם מי הם מתחברים? ואיפה הם הולכים? ואל יניח אותם להפקר, כי מי שאינו שומר על ילדיו, הוא פשוט מפקר וגם בכלל רוצח, וידוע שמוהרנ"ת ז"ל שמר כל כך על ילדיו, ואף לעת זקנתו שהיה כבר חולני וכו', והיה לו בבית שתי ילדים צעירים מזוג שני נחמן יוסף יונה, אף על פי כן חפה עליהם שיחזרו מה'חדר' ודאג שיטלו ידים לסעודה, וכן שיברכו ברכת המזון, ויקראו קריאת שמע שעל המטה וכו', וכו', ואמר אז שהעבודה של חנוך הילדים אצלו, חשובה בדיקתו כמזעור עבודת תקון חצות, ולכן בעתים הללו כשאין תלמוד תורה ובית ספר, צריכים לשמור מאד מאד על הילדים שלא יהיו נזוקים ולא יהיו מזיקים.

(מתוך מכתב מזהר"ש ט' ניסן ה'תשע"א)

לעילוי נשמת האשה החשובה
מרת **עטיה רבקה בת ר' ברוך** ע"ה

לעילוי נשמת האשה הכשרה
מרת **פריס בת ר' נתן צבי** ע"ה

ההפצה בירושלים נודבה לעילוי נשמת הר"ר
יצחק בן ר' אברהם ראזענבערג ז"ל
על ידי ידידיו הר"ר שלמה זלמן גראס הי"ו

בנדרים פלוס:
"ידיד עיר ברסלב"
לציין בהערה:
עבור גיליון היכל מוהרא"ש

בהעברה בנקאית:
"ידיד עיר ברסלב"
בנק מרמתי, סניף: 725
חספר חשבון: 26437

**השתתפו בזכות
הרבים! ניתן לתרום
להפצת העלון**

לעילוי נשמת
הרב **הרצל טוביה בן פנחס** ז"ל

לעילוי נשמת
ר' צבי הרמן בן משה מרטין ז"ל